

Életmentő dallamok

Aznap valami egészen szokatlan dolog történt a Pöttyös hajón. Melák olyan fűrgén szaladt végig a fedélzeten, mint egy nyúl. Gyorsan be a csapóajtón, párosával vette a fokokat le a lépcsőn, be a kapitányi kajütbe, mint a szél. Amint beviharzott, rémült arccal hatalmasat kiáltott:

- Jaj, egy rák!

Ha csak Pöttyös Kapitány lett volna ott, talán megértően kérdezi meg mi is történt, na de ott volt az egész legénység, hogy megbeszéljék az aznapi teendőket. Előbb meghökkentek, de aztán egymásra néztek, és nagy hahotázásban törtek ki. Még hogy Melák így berezeljen egy ráktól?! Igen mókásnak tűnt amekkora futást rendezett miatta. De aztán arcukra fagyott a mosoly, amikor hirtelen rázkódni kezdett a hajó. Akkorákat rándult jobbra-balra, hogy meg kellett kapaszkodniuk.

- Hatalmas, és rázza a hajót! – bizonygatta Melák, hogy nem kis oka volt az ijedtségre. Felkukucskáltak a fedélzetre a szellőzőnyílásokon át, és bizony nagyon nem örültek a látványnak. Egy óriási rák foglalta el a hajó hátsó részét, ki sem látszott alóla a hajótat, és félelmetesen csattogtatta ollóit.

- Hogyan jött ez fel a hajóra? - vonta kérdőre a Pöttyös csapat Melákot. Ő pedig röviden elmondta, hogy egyszerűen csak kivetette a rákászhalót kora reggel, ahogyan már sokszor tette, és amikor felhúzta a fedélzetre, benne volt ez a szörnyűség, és hogy próbálta volna viszadobni az egész hálót, rákostul mindenestül, de az elkezdett hadonászni az ollójával, és egy nyisszantással elvágta a fővitorla kötélzetét, és így már érthető, hogy csak a futás maradt.

- Hát nem fogjuk egykönnyen lerázni
– állapította meg szomorúan Nyurga.

- Ez akkor sem járja! Ez a mi hajónk, és kész. Valahogyan távozásra kell bírunk
– szögezte le Pöttyös Kapitány, de közben azt is tudta, szép szóval kár is próbálkozni.

Erősen törték a fejüket, de a rák úgy megkapaszkodott a tíz lábával, hogy egészen reménytelennek tűnt megszabadulni tőle.

- Csiklandozzuk meg egyszerre a lábait, akkor nem tud kapaszkodni! – javasolta Panka.

- Ennél nekem sincs jobb ötletem – mondta Pöttyös Kapitány, és intett a többieknek, hogy kövessék. A raktárba mentek, és jókora bambuszbotokat vettek magukhoz.

- Ezek elég hosszúak, hogy elérjük a hónaljait, de mindenki nagyon óvatos legyen! – mondta a kapitány. Megbeszélték, hogy Nyurga, aki a legmozgékonyabb, előremegy Hordó kutyával, és elterelik a rák figyelmét. A kutyus csaholva cikázott a félelmetes ollók és lábak között, Nyurga az árbochról dobálta krumplival a rákot. A többiek pedig, a botokat maguk előtt tartva, óvatosan felmerészkedtek a fedélzetre. Amikor piszkálótávolságba érkeztek, háromra nekiláttak csiklandozni a rák hónaljait. Csak-hogy a rák egyáltalán nem tűnt csiklandósnak. Sőt, ollóival alig pár pillanat alatt tíz-húsz centis darabokra aprította a bambuszrudakat. Nem volt mit tenni, Pöttyös Kapitány visszavonulót fújt. Újra csak a fedélközben gubbasztva törték a fejüket. A kapitány könyveket vett elő, hátha talál valami leírást óriás rákok ellen. Panka a varázsfüveket vette sorra, akad-e köztük rákriasztó fű. Melák azt tervezgette Nyurgával, hogyan férhetnének a fedélzeten a hajóágyúhoz anélkül, hogy miszlikbe aprítaná őket a rák, még mielőtt megtöltik puskaporral és ágyúgolyóval. Tücsi szomorodott csak, hogy neki még csak ötlete sincs a rák ellen. Bánatában összeszedegette a lépcsőre potyogott bambuszdarabkákat, és nagyság szerint tornasorba rendezgette őket. Egy erős madzaggal összekötötte, és pánsípot készített belőlük. Abban bízva, hogy a többiek sem bánják, ki is próbálta. Igyekezett valami vidám kis dallamot eljátszani. Alig pár taktusig jutott, amikor arra lett figyelmes, hogy az egész hajó ritmusra ringatózik. Ha abbahagyta a muzsikálást, lenyugodott a hajó, ahogyan újra belefújt a sípba, megint táncolni kezdett a vitorlás. Felfigyeltek erre a többiek is, és újra kikandikáltak, mi történik a fedélzeten. Jól sejtették, hogy nem magától táncolt a hajó. A rák emelgette ritmusra lábait. Tücsi fújt, az mozgott.

- Valami gyorsabb ritmus kellene! – kiáltották szinte egyszerre, és Tücsinek nem kellett kétszer mondani. Járt egyszer egy szigeten, ahol fürgelábú fiatalok ropták a táncot, és emlékezett még a zenére. Elkezdte játszani, és a rák olyan szédítő táncra perdült, hogy alig bírta kapkodni a nagy lábait. Addig-addig ropta, mígnem kisiklott alóla a hajó és nagy csobbanással belepördült a vízbe.

A legénység megkönnyebbülten kacagott, még egy kicsit Melákot is ugratták: ennyire még ő sem szedte a lábát reggel, pedig milyen sürgé vágtát rendezett ijedtében. Végül Pöttyös Kapitány megkérdezte Tücsit, miféle zene volt ez? A Pöttyös hajó muzsikusa pedig huncutul rávágta:

- „Rák end roll”. Mi más?!

VÉGE